

תמרורים

ריאר, מהגרסמכונות צרפתי שעבר, עם פטירת אביו, הסבת מיקצוץ, כאשר החל מנהל את מיפעל הטכסטיל המישפחתי, שבו עיצב, לפני 38 שנה, את בגדיהם ביקיני שהוא, כהגדרת אחד המיליונים, בגרמי דוחלקי, המשתמש בכמות מיזערית של בד". את ההשראה לשם נתן לריאר ניסוי אטומי אמריקאי שנערך באותה שנה, 1946, באיון קטנטון (167 תושבים) באוקיינוס השקט, עת הוטלה פצצה אטומית על מיקבץ של 73 אוניות-מילחמה יפאניות ואמריקאיות שיצאו מכלל שימוש (ורק חמש הוטבעו בעיקבות הניסוי). לפי גירסה אחרת לא מידותיו של האי ביקיני נתן את ההשראה לשמו של בגדיהם שעשה היסטוריה, אלא עצם עובדת הפיצוץ, או, כפי שהסבירה, השבוע, אלמנתו של ריאר: "כדי להרגיש את השפעתו המפוצצת של בגדיהם החדש על הצופים בו".

הדגל האדום והרעב

נפטרו **בניירוק**, בגיל 88, **לייאם או'פלאהרטי**, סופר אירי, מחברם של 36 ספרים, שהידועים בהם הם רעב והמודיע (על איש מחתרת אירי, המוסר את חבריו לבריטים בעת המאבק לעצמאות אירלנד, בראשית המאה). המודיע היה, ב-1935, בסימויו של ג'וזף פורד, לאחד הסרטים הקלאסיים של תעשיית הקולנוע ומאו יצא שמעו של או'פלאהרטי. הוא נולד באי בודד וסלעי בשוליה המערביים של אירלנד, ביקש להיות כומר, נטש את הרעיון, התגרם בגיל 17 לגדוד עילית בריטי (המשמרות האיריים), נשלח לחזית צרפת, אך שוחרר, כאשר נפגע בי הלסקרב, את השנים הבאות כילה כמלח וכחוטבי עצים ורק בגיל 25 פנה לספרות, וגם לעסקי ציבור: היה זה כאשר פרץ, בשנה ה'ראשונה לעצמאות אירלנד, ב-1921, בראש קבר

אהבה בין החומות

נישאו **בפאס, מארוקו, הנסיכה לאלא מריים** (22), בתו הבכורה של חסן השני, מלך מארוקו וצאצאה ישירה (דור 36) של הנביא מוחמד, ו**פואד סילאלי** (24) בנו של שר הסברה המארוקאי, בטקס מרהיב בארמון המלכותי בבירת מארוקו הקדומה, המוקפת חומה, החגיגות נפתחו בצעדת 5000 צעירים, אחריהם באו 250 זוגות, יוצאי 47 מחוזות הממלכה, אותם השיא המלך בכבודו ובעצמו בטקס נישואין המוני.

לויתן עם משקפיים

נחוג **בסטרופה, כריביירה הצרפתית, יוס'הולדתה 50 של בריז'יט בארדו**, מי שהיתה במשך שנים, לפחות עד שפרשה מן הבד לפני 11 שנים, סמל-מין עולמי. בארדו, שבנוסף לסרטים הירבתיים, כעבר, לעסוק בגברים, בין שנישאה להם (שלושה) ובין שלא, מבלה עתה את ימיה במאבקה לטובת בעלי-חיים מחתולי-רחוב עד ללווייתנים הנתונים בסכנת-הכחדה ובבוטיק, שפתחה, לאחרונה, בעיירת-מגורים. לרגל יובלה היא גם הודיעה שהיא מעדיפה לא להתכונן כמראה, מכיוון שכאשר היא עושה כן, אין היא בראה דבר. היא צריכה להרכיב משקפיים. אבל היא מסתדרת יפה מאוד עם 11 הכלבים ב-60 החתולים שהיא מחזיקה בביתה.

ממקוה-ישראל

עד ביירות

נחוג **בצהלה, יוס'הולדתו 60 של**

אישי-עסקים גבע אלוף אבי אלוף-מישנה

צת מוכטלים לאלום קונצרטים כראכלין הבירה והניף בו את הדגל האדום.

האחדות הלאומית

והשוק השחור

נתגלו **באוסלו, נורבגיה, 39 שנים אחרי שהוצא להורג בירייה, בגיל 58, 1200 מיסמכים אישיים של וידקן אברהם קוויזלינג**, האישי ששמו הפך לשם-דבר לבגידה במולדת ולשיתוף-פעולה עם האויבים, המיסמכים, אשר נמצאו אחרי מילחמת-העולם, על-ידי צעיר נורבגי בפח אשפה, הוטררו על-ידי בלגית-ינג עד השבוע הזה, כאשר החליט למוכרם לכל המרבה במחיר. בין המיסמכים: הוכחות על הקשר בין קוויזלינג, רביסרן בחיל-התותחנים הנורבגי שהיה נשוי לנסיכה רוסייה והיה, כראש מפלגת הנסיונאל סאמלינג (האחדות הלאומית), שר-הביטחון של נורבגיה ב-1933, ובין הגאצים, שבש שנים לפני פלישתם לנורבגיה, כאשר השתלטו, בסיועו של קוויזלינג, על המדינה הצפונית ומינהו, לבסוף, לראש-משלתה משתף-הפעולה. גילויים נוספים בין המסמכים: העובדה שקוויזלינג ניצל, בעת היותו בשנות ה-20 נספח צבאי במוסקבה ובהלסינקי, את מעמדו הדיפלומאטי לעסקי שוק שחור.

יוסף **גבע, איש עסקים יו"ר החברה לפיתוח הרובע היהודי בעיר העתיקה בירושלים, גבע, יליד אוסטריה, הוא בוגר בית-הספר החקלאי במקוה-ישראל, היה, לפני 30 שנה, ראש מינהל הסגל של צה"ל, ולאחר מכן אלוף פיקוד המרכז, מנכ"ל משרד-הקליטה ונשיא חברת השופרסל. הוא אב לבת ושלושה בנים, שהגודע בהם הוא אלוף-מישנה אלי גבע, שהודח מצה"ל על-ידי רפאל איתן, כאשר ביקש לא לפקד על חטיבתו בכניסה לביירות 1982.**

אם התשעה

נפטרה **ביבנה, בגיל 80, מרים שיטרית, 12 יום אחרי פטירת בעלה, סוחר-המכולת דויד, בגיל 92, שיטרית, בתו של רב מקובל, שעד היום עולים לקברו במארוקו, היתה אם לתשעה, סבתא ל-66 ורבת-סבתא ל-18. בן-הזקונים שלה הוא מאיר שיטרית, ראש המועצה המקומית יבנה, שעלה ארצה בגיל תשע, שם את יבנה על המפה והוא עתה, בגיל 37, כוכב עולה של חירות בכנסת.**

הפצצה הדו-חלקית

נפטרו **בלואן, שווייץ, בגיל 87, לואי**

ללמוד. טראומה זו דבקה במישעל עד היום. בסוף תש"ד הציע לו שימעות פרס לשמש כיועצו לענייני תיקשורת, אך מישעל השיב כשליה. אין עיתונאים רבים שהיו דוחים הצעה זו, שהיא כמעט כבחינת הצעיר-אפשר לטרכילה. בעומרו בפני פיתוי זה, הוכיח מישעל שהוא עיתונאי אמיתי.

אבוטבול: חרב להשכיר

הצעיר הישראלי של תש"ד הלך למילחמה שהוא שנה אותה ככל נימי נפשו. מתוך צייתנות התגייס ונשלח ללבנון, אך הוא סלד מכל רגע בארץ המקוללת, שבה נקרא לחרף את נפשו במילחמה שאין הוא רואה בה כלכלית ותוחלת. כל תיקותו היתה לצאת מלבנון כשהוא חי ושלם.

המחאה הגדולה של השנתיים האחרונות גוועה. תנועת שלום עכשיו שבקה למעשה חיים לכל חי, כאשר המערך — שעזמו כרתה ברית בלתי-קרושה אחרי צברה ושאתילא — הגיע לשילטון. גם שאר תנועות-המחאה גססו על רקע סיכסוכים וחישובים מופלגתיים.

התושיה הישראלית המפורסמת התגלתה באירגון-הטרור היהודי, אשר חבריו רצחו תלמידים חפים-משע של המיכללה האיסלאמית בחברון, התכוננו לרצוח את ראשי-הערים בגדה, תיכננו את פיצוץ מיקדשי האיסלאם בהר-הבית וניגשו לבצע טבח המוני בנוסעי אוטובוסים ערביים. כאשר הואשמו חשודי-המחתרת והוכואו לרין, התגלו כחבורה מפונקת ומתנשאת, שהתלוננה על שיטות-חקירה שהיו עדינות לאי-שיעור מן המקובלות לגבי חברי מחתרות ערביות ופושעים פליליים.

ברחבי העולם נודעו צעירים ישראליים כשליחי המדינה אל מישטרי-ההרודנות השונים. צעירים ישראליים לימדו עריצים מרכזי-אפריקאיים איך לגלות בתי-דפוס של לוחמי-מחתרת כאמצעות מכשירים מתוחכמים, לימדו את הכולשת הרצחנית של סרילנקה איך ללכוד ו"לקרר" לוחמי-חופש טאמיליים, בלטו כדרום-אפריקה הגועזת.

העולם, שלמד פעם להעריך את הצעיר הישראלי, החלוץ, הלוחם האמיץ למען חרות עמו, כובשי-השמה, ראה לפניו נוער אחר. התמונה הכללית היתה עגומה עוד יותר במוצאי יום-הבחירות, כאשר הסתבר כי הבוחרים הצעירים — שהשתקפו כבירור בקלפיות הצבאיות, למשל — הם ימניים יותר מאשר הציבור הכללי. אומנם, לא היתה מבחינה זו התמרה לעומת הבחירות של 1981 (אישי-השנה, מאיר כהנא, זכה בקולות רבים יותר כצה"ל מאשר בציבור היהודי האורחי, אך כך גם הרשימה המתקדמת לשלום) אך הריוקן הכללי של הדור הצעיר לא נראה מעודד. הכישלון הגמור של הנוער הישראלי כאולימפיאדה של לוס-אנג'לס לא שיפר את המצב.

יתכן שהצעיר הישראלי האופייני ביותר השנה היה אחד **פליקס אבוטבול**, שעלה עם כל מישפחתו הגדולה מצרפת לנתניה ב-1970, ושפתח שם שורה של עסקים משגשגים. אבוטבול נלכד על-ידי המישטרה הבריטית כשזו מנעה ברגע האחרון ניסיון לחטוף מבריטניה שרלשעבר של ניגריה, שמישטר הקיים כאותה ארץ מבקש לשלם את ירו עליו כדי להוציא מידיו את הכספים הרבים שגנב מקופת-המדינה. מניעיו המדויקים של אבוטבול לא התבררו במהלך תש"ד. הוא עצמו טען שרצה לרכוש את ליבם של שליטי ניגריה, כדי לעסוק שם בעיסקי-הולמים. סביר יותר היה להניח כי אבוטבול, יחד עם שני ישראלים אחרים, מהם אחד שהוא רופא-מרדים — יצאו למיבצע כשכירי-חרב של מיליונרים יהודיים, שהפסידו את כספם בניגריה ושקיוו לקבל את כספם בחזרה, אם יספקו לשילטון הניגרי את הטרף רם-המעלה. תרמיתו של הישראלי כחבר-להשכיר לכל מישטר חשוך בעולם התחזקה בפרשה זו — שבה נחל כושר-האיתור הישראלי המפורסם כישלון חרוץ.

פרידמן: נפילה מהקורה

המדינה כולה הפליטה אנחה של אכזבה וזעם, כאשר הצעירה נפלה מן הקורה.

לימור פרידמן, גינ'גית ירוקת-עיניים ונחמדה בת 16, היתה חברה במשלחת הגדולה אשר יצאה בתופים ובחצוצרות לייצג את ישראל באולימפיאדה של לוס-אנג'לס. כשהיא מלווה בשולל ארוך של עסקנים וטרמפיסטים אחרים, המישלחת חזרה בקול רממה רקה, אחרי ביוון שהמדינה כולה ראתה בו עלבון צורב. במשך ימים ולילות, כמעט מסכיב לשעון, ישבו מאות אלפי ישראלים רתוקים למכשירי-הטלוויזיה וחזו במישחקים. הם ראו את המתעמלות הנחררות, את האתלטים והאתלטיות, את השחינים והאצנים. הם התרגשו כאשר עלו המנצחים על הדוכן והקשיבו בעיניים דומעות להימנוניהם הלאומיים. הם נכו מהתרגשות כאשר ראו את **גבריאלה אנדרסניווישי** השווייצית מגייסת את הקורטוב האחרון של כוחרצון כדי להגיע אל קריהסיום של האמרתון.

והם ראו איך מפגרת ישראל אחרי מדינות קטנות ועלובות, שהשיגו לפחות מדליה אחת. ישראל כאילו לא היתה קיימת. השוויץ והרושם נמוג.

לאחר מכן נערך ניתוח לאחרי-המוות, והכל האישימו את הכל. אך ברור כי ביסודה של המחלה מונח חוסרי-הנכונות של הספורטאים להתאמץ מאמץ-יתר במשך תקופה ארוכה, כדי להשיג הישגים — כפי שמתאמצים ספורטאים נארוצתי-הברית, כברית-המועצות, במיוחד-גרמניה, ברומניה ובארצות רבות אחרות. הוליוול הגמור של ממשלת-ישראל והמיסד המיפלגתי בספורט תרם אף הוא את תרומתו.

כשהוא לכישלון זה התגמדו כל שאר מאורעות הספורט של תש"ד — וגם הסקנדל בתום השנה, כאשר אלילי-הכרוגרל, **חורם סטלמך** האגדתי, בעל "ראשי-ההב", הורשע על עיסקה של מכירת-מישחק.